

Neįprasti kengūriukų nuotyčiai Europoje

Rolandas Glotnis

Jau keletą metų Lietuvoje vyksta tarptautinis „Kengūros“ konkursas. Geriausiai konkurse pasirodę ne tik būna individualiai apdovanojami, bet ir įgyja teisę dalyvauti įvairiose „Kengūros“ organizavimo komiteto rengiamose stovyklose, varžybose. Apie vienas tokias varžybas emociškai rašo Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijos 5^b klasės mokinys.

Šiais metais laimėjau „Kengūros“ konkursą „Mažylio“ grupėje ir buvau pakviestas į Rumunijoje vykstančią Europos „Kengūros“ komandinę olimpiadą.

Lietuvos „Kengūros“ komanda susirinko sostinėje, iš kurios birželio 30 dieną mikroautobusu išvyko į Rumuniją. Tai buvo vadovai — Rolandas Jakštys ir Paulius Drungilas; mokiniai — Matas Šileikis, Vytautas Byla, Daumilas Ardickas, Motiejus Jakštys ir Rolandas Glotnis.

Pakeliui į Rumuniją mes pervažiavome Lenkiją, Slovakiją bei Vengriją. Paskutinė šalis man patiko labiausiai. Ten mūsų komanda apsisusto Egerio mieste. Turėjome galimybę apžiūrėti miestą, o vėlai vakare vadovai pakvietė mus nuvykti į labai gražų centrinį parką. Tamsioje pietinėje naktį prieš mus atsivėrė nepaprasto grožio fontanas, simbolizuojantis vynininkystės šalį. Tai buvo trys apverstos taurės, iš kurių tryško ir putojo vanduo lyg šampanas. Šio fontano vaizdas pakerėjo mus ir mes negalėjome atitraukti nuo jo akis. Atrodė, kad jis turi širdį, nes jo srovės tai pakildavo vos ne iki žvaigždžių, tai vos pulsuodamos išlėkdavo tik truputį aukščiau taurių. Pavargę, bet džiūgaujantys sugrįžome į viešbutį.

Kitą rytą anksti išvykome Rumunijos link. Po kelių valandų lėkėme dulkėtais ir vingiuotais olimpiados šalies keliais ir tik labai vėlai

vakare mėnulio lydimi nukakome į tarptautinę Poiana Pinului stovyklą.

Visos komandos buvo paskirstytos į kotedžus taip, kad kambariuose būtų bent dviejų šalių atstovai. Toks paskirstymas privertė mus bendrauti tarpusavyje anglų kalba.

Organizatoriai gerai apgalvojo vaikų laisvalaikį: veikė keramikos, stiklo apdirbimo, turistinio orientavimosi būreliai, stalo teniso, šachmatų ir futbolo užsiėmimai, kompiuterių žaidimai, diskotekos, įvairios varžybos ir galybė įdomiausių ekskursijų.

Aišku, turint vadovą Rolandą Jakštį — žmogų, labai mylintį kalnus, tiesiog negalima buvo nenuvykti į juos.

Tą dieną vos papusryčiaavę mes išvykome į kalno papėdę. Sulaukę eilės, funikulieriumi pakilome į poros kilometrų aukščio galiūną. Iš ten atsivėrė į miestą ir jo apylinkes stebuklingi vaizdai, kurie per akimirką tapo lyg žaisliniais, o kalnai stebino didingumu, amžių stiprybe ir neatpasakojamu grožiu. Žemyn nusprendėme leistis pėsčiomis. Kiek daug pavojų tykojo čia: savo paprastumu apgaulingas šlaitas ir lapų kilimas, dengiantis duobes, krintantys akmenys ir siauri takai, slystanti iš po kojų žemė — visa tai tik paaštrino įspūdžius, kurie jau ir be to buvo perpildę mus. Patenkinti grįžome į stovyklą.

Alinami 40-ies laipsnių karščio, pamiršę vasaros atostogų pagundas, visi vaikai nerimavo dėl olimpiados. Vadovai kasdien duodavo mums uždavinių, kuriuos tekdavo spręsti, o jei kildavo neaiškumų, tai tada mums padėdavo ir paaiškindavo. Likus vienai dienai iki olimpiados, buvo generalinė repeticija, per kurią visų uždavinių sąlygos buvo pateiktos tik anglų kalba.

Ir štai atėjo birželio 9-oji — „Kengūros“ komandinės olimpiados diena. Visos komandos užėmė savo vietas ir dešimtą valandą vaikai pradėjo spręsti. Kiekvienas turėjo išspręsti po 20 uždavinių. Atsižvelgdami į tai, jog ši olimpiada buvo komandinė, mes laikėmės tokios taktikos: greitai išsprendęs savo uždavinius, spręsk kito. Aišku, kad sunkiausia dalia teko „komandos smegenims“ — Matui Šileikiui, jo žodis buvo paskutinis sprendžiant komandos ginčus. Nepastebimai pralėkė dvi trumpos valandos, ir mes susirūpinę atlėkėm pas vadovus. Reikėtų pasakyti, jog uždavinių sunkumo lygis buvo labai aukštas ir visa tai uždėdavo didžiulę atsakomybę ant mūsų pečių. Vertinimo sistema buvo labai įdomi: už teisingai išspręstą uždavinį duodavo 4 taškus, o už neteisingai — atimdavo 1. Be to, buvo uždavinių, kurių visi atsakymai buvo neteisingi, ir reikėjo parašyti reikiamą atsakymą ir jį įrodyti. Už įro-

dymą ir teisingą atsakymą gaudavai 6 taškus. Dvi dienas truko įvairiausi ginčai dėl uždavinių sprendimo, kol pagaliau sužinojome rezultatus.

Beveik iš karto paaiškėjo autsaideriai, o intriga kilo dėl 1-os–3-ios vietų. Iki apdovanojimo ceremonijos viskas buvo po paslapties gaubtu. Ir štai atėjo iškilmingas momentas. Garbingų narių komisija paskelbė antrosios tarptautinės komandinės olimpiados rezultatus: 1-oji vieta atiteko Rumunijai, 2-oji — Bulgarijai, 3-ąją vietą gavo mūsų šaunioji komanda iš Lietuvos! Džiaugėmės be galo, juk Lietuva pirmą kartą užėmė prizinę vietą. Iš netikėtumo dar ilgai negalėjom patikėti, jog tai įvyko.

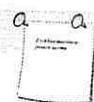
Grįžtant mūsų vadovai paruošė mums dovaną: kelionę į Tatus. Jeigu jūs matėte požeminius ežerus, neįprasto didumo, įvairių atspalvių ir formų stalaktitų ir stalagmitų, slėpėtės arba pasilenkdavote nuo praskrendančių šikšnosparnių, vaikščiojote šaltais urvais — tai galite mus suprasti, kaip ten buvo įdomu ir fantastiška.

Laimingi ir daug sužinoję, patyrę naujų įspūdžių grįžome į gimtąją Lietuvą. Kelionė buvo nuostabi, o matematika padėjo visai mūsų komandai susidraugauti.

Visų įspūdžių papasakoti tiesiog negaliu, jų tiek daug, kad netilptų į kelis lapus. Ši kelionė man labai patiko, todėl ir ilgai išliks atmintyje.

I N F O

Lietuvos jaunųjų matematikų mokykla pradėjo penktuosius veiklos metus.
2002–2004 mokslo metų programa:

1. Planimetrijos uždaviniai
2. Antrosios eilės kreivės
3. Skaičių teorijos uždaviniai
4. Šifrai ir skaičiai
5. Tiesinių lygčių sistemos ir jų taikymo uždaviniai
6. Algebrinės lygtys
7. Geometrijos braižymo uždaviniai
8. Daugyba ir sudėtis stulpeliu